

POSTANOWIENIE

13 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 13 sierpnia 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa H. W.

przeciwko M. J.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej H. W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z 29 lipca 2022 r., I ACa 246/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od powódki na rzecz pozwanego koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 2160 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty,**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu) na rzecz radcy prawnego M. K. kwotę 2160 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce H. W. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 grudnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy oddalił powództwo H. W. przeciwko M. J. o ochronę dóbr osobistych i zapłatę, w którym powódka domagała się zaprzestania naruszania jej dóbr osobistych przez usunięcie z bliżej opisanej nieruchomości kamer nagrywających jej wizerunek i zobowiązania pozwanego do niemontowania ich w przyszłości, a także zasądzenia od pozwanego na jej rzecz zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł. Apelacja powódki została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 29 lipca 2022 r. Powódka wniosła skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka podniosła, że jest ona oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżony wyrok w oczywisty sposób

narusza przepisy postępowania i normy prawa materialnego przytoczone w ramach podstaw kasacyjnych w *petitum* skargi.

Oparcie wniosku na oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia i studiowania akt sprawy, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08 oraz z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08.). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” skargi w przedstawionym rozumieniu. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej, widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego wyroku. W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny odniósł się do - sformułowanego w apelacji powoda – procesowych zarzutów naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., i art. 299 k.p.c. oraz materialnego zarzutu naruszenia art. 448 k.c., obszernie wyjaśniając faktyczne i prawne podstawy własnego rozstrzygnięcia w nawiązaniu do kontrolowanego apelacyjnie orzeczenia.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną powódki, znajduje podstawę w art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a także § 2 pkt 5, § 8 ust. 1 pkt 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (jedn.tekst: Dz. U. z 2023 r. poz. 1964). Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego w odniesieniu do pełnomocnika powódki

z urzędu będącego adwokatem, znajduje oparcie w art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r.- Prawo o advokaturze (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r., poz. 1184).

[SOP]

[ms]